

ע"פ 2350/14 - אחמאתוב ג'עברי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2350/14 - ב'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: אחמאתוב ג'עברי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בת"פ 21128-09-12 שניתן ביום 6.3.2014 על ידי כב' השופט ר' כרמל

תאריך הישיבה: א' בניסן התשע"ד (1.4.2014)

בשם המבקש: עו"ד ש' נהרי
בשם המשיבה: עו"ד נ' חנאווי

החלטה

1. בפניי בקשה לעיכוב ביצועו של עונש מאסר לתקופה של 36 חודשים שהוטל על המבקש ביום 6.3.2014 על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים, בעקבות הרשעת המבקש בשלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירות בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; בעבירה של יריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק. בית המשפט המחוזי הורה על התייצבות המבקש לריצוי העונש ביום 6.4.2014.

2. כתב האישום הוגש כנגד המבקש ושניים אחרים, אחד מהם אחיו והשני בן דודו. על-פי כתב האישום, לרקע של כסוסך משפחתי בין משפחת הנאשמים לבין משפחה אחרת, פרץ עימות אלים בין הצדדים, שבמהלכו הגיעו הנאשמים לקרבת בית המגורים של המשפחה האחרת כשהמבקש אוחז בידו סכין ואחיו נושא עימו אקדח טעון. הנאשמים החלו לתקוף את יריביהם, כאשר המבקש דקר אחד מהם שלוש דקירות. בנוסף, אחיו של המבקש ירה באקדחו לעבר הקבוצה היריבה ופגע ברגלו השמאלית של אחד מהמתגודדים. יצוין, כי במהלך האירוע נדקר גם המבקש בבטנו ונזקק לטיפול רפואי ממושך.

לאחר שמיעת ראיות ניתנה על ידי בית המשפט המחוזי הכרעת דין מפורטת. בהכרעת הדין קיבל בית המשפט את הגרסה שהועלתה על ידי עדי התביעה וציין, בין היתר, כי גרסתו של המבקש היתה "גרסה כבושה, מלאת סתירות פנימיות וסתירות בינה לבין גרסת נאשם 1 [אחיו של המבקש, צ.ז.]. ומנוגדת לנראה בסרטון המתעד את הקטטה" (פסקה 63 להכרעת הדין). ואכן, בית המשפט ביסס את ממצאיו, בין היתר, על תיעוד הקטטה בסרטוני וידאו שהוצגו לו, על ממצאים פורנזיים שנמצאו בדירה, על השקרים והפרכות שנפלו בגרסאות הנאשמים ועל עדויות עדי התביעה שמהן עלתה "גרסה אחת קוהרנטית וסדורה אודות התפתחות הקטטה ותקיפת הנאשמים במסגרתה, התואמת את המיוחסת לנאשמים בכתב האישום" (פסקה 33 להכרעת הדין).

3. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בשלב זה הוגשה הודעת ערעור פורמאלית בלבד, שכן המבקש החליף ייצוג ובא כוחו הנוכחי עדיין לא השלים את הכנת הערעור, בין היתר, נוכח העובדה כי מדובר בחומר ראיות רב. בד בבד עם הגשת הערעור הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע העונש. בבקשה ובדיון שהתקיים בה טען המבקש, כי יש בפיו "נימוקים מוצקים וכבדי משקל" כנגד הכרעת הדין. אלא שנוכח האמור לעיל, נימוקים אלה לא פורטו מעבר לאמירה הכללית לפיה הכרעת הדין מעוררת קשיים. המבקש הדגיש, כי לא נשקפת ממנו כל מסוכנות, מסקנה העולה מהעובדה שהיה משוחרר בתנאים במשך ניהול משפטו, תנאים שאותם לא הפר כלל. זאת ועוד, מדובר באדם בן 35, נשוי ואב לשני ילדים, שאין לו כל הרשעות קודמות. המבקש רכש באוקראינה תואר ראשון ושני בהנדסת מחשבים ובמקביל תואר ראשון בספורט, והוא בעל מכון ספורט במזרח ירושלים. עוד נטען, כי לא קיים במקרה דנא כל חשש מפני הימלטות מאימת הדין. המבקש גם טוען כלפי חומרת העונש, במיוחד לרקע התסקיר החיובי ודבריו של בית המשפט המחוזי לפיהם בעניינו של המבקש קיימים סיכויי שיקום גבוהים. בא כוחו של המבקש הפנה בבקשתו לשורה ארוכה של החלטות בהן עוכב ביצועו של עונש מאסר, גם כאשר היה מדובר בתקופות מאסר ארוכות בהרבה וגם כאשר היה מדובר בעבירות חמורות בהרבה. לטענת המבקש, לא ייגרם כל נזק אם יעוכב ריצוי מאסרו עד לסיום הליכי הערעור.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה. המשיבה מפנה להלכות הידועות לפיהן הכלל הוא כי על מי שהורשע ודינו נגזר להחל בריצוי העונש סמוך לאחר מועד מתן גזר הדין. עיכוב הביצוע הוא החריג, ולא מתקיימות במקרה דנא הנסיבות המצדיקות עיכוב ביצוע. לא מדובר בתקופת מאסר קצרה. מדובר בהכרעת דין מפורטת ומנומקת המתבססת על ממצאי עובדה ומהימנות, שמדרך הטבע סיכויי הערעור עליה להתקבל אינם גבוהים. בנוסף, לא מתקיימות נסיבות אישיות מיוחדות שתצדקנה עיכוב ביצוע. באת כוח המשיבה הבהירה, כי העובדה שהמבקש היה משוחרר בתנאים במהלך ניהול משפטו נבעה בעיקרה מפציעתו וממצב בריאותו הקשור בכך.

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מסקנתי היא כי דין הבקשה להידחות. אין צורך לשוב ולפרט בהרחבה את המוכר והידוע, עליו חזר בית משפט זה פעם אחר פעם, בדבר הכלל הרחב לפיו ריצוי העונש צריך להתחיל סמוך לאחר מועד מתן גזר הדין. בכך מוגשם האינטרס הציבורי, לרבות שיקולי הרתעה, אפקטיביות המשפט הפלילי ושמירה על אמון

הציבור במערכת אכיפת החוק. אל מול אינטרס זה יש להעמיד את החשש מפגיעה קשה ובלתי הפיכה בנידון עקב מאסרו המייד, אם יתברר בדיעבד - לאחר בירור ערעורו - כי מאסרו היה בלתי מוצדק. ההחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע עונש נוכח הגשת ערעור היא תוצאה של איזון בין שיקולים שונים, ובהם: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, אורך תקופת המאסר, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של הנידון והתנהגותו במהלך המשפט, נסיבותיו האישיות של הנידון, האם מופנה הערעור נגד פסק הדין ותוקף את ההרשעה עצמה או שמא מדובר בערעור שעניינו חומרת העונש שהוטת בלבד.

במקרה דנא האיזון האמור מביאני לדחיית הבקשה. מדובר בעבירה חמורה, שנעשתה תוך שימוש בנשק קר כששותפו של המבקש משתמש גם בנשק חם; מדובר בתקופת מאסר שאינה קצרה באופן שקיים חשש ממשי כי המבקש יסיים לרצות את עונשו או מרביתו בטרם יישמע ערעורו; סיכויי הערעור, הן על ההרשעה והן על העונש, אינם גבוהים, ככל שניתן להעריכם על יסוד הנתונים שבפני; לא מתקיימות נסיבות אישיות חריגות שתצדקנה, כשלעצמן, היענות לבקשה תוך שבכוחן להטות את הכף. אכן, ניתן להעריך כי אין מדובר במבקש שנשקפת ממנו סכנה באופן שעניין זה מחייב מאסרו המייד, אך שיקול זה לבדו אינו מצדיק היענות לבקשה.

באשר לסיכויי הערעור, בהעדר נימוקי ערעור מפורטים גובר הקושי להעריכם, קושי שבכל מקרה קיים כאשר סיכויי הערעור נבחנים בגדר בקשה לעיכוב ביצוע העונש. ואולם, בהינתן העובדה כי מדובר בהכרעת דין המבוססת בעיקרו של דבר על התרשמות מהעדים ועל ממצאי עובדה, ניתן להעריך, מבלי לקבוע עמדה נחרצת, כי אין מדובר בסיכויי ערעור גבוהים במיוחד. זאת ועוד, לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש מצדיקות היענות לבקשתו. המבקש אכן נפצע פציעה ממשית ולא קלה במהלך האירוע, אך נראה כי בינתיים שב לעבודתו. גם העובדה כי המבקש ניהל אורח חיים נורמטיבי וכי שירות המבחן העריך כי סיכויי שיקומו גבוהים, אינה יכולה להטות את הכף.

עיינתי בהחלטות אליהן הפנה בא כוחו של המבקש. בכל אחד מאותם מקרים נמצאו טעמים מיוחדים שהצדיקו עיכוב ביצוע. בין יתר הטעמים ניתן למנות מצבים בהם העבירות בוצעו זמן רב לפני מועד הדיון בבקשה והמבקשים ניהלו במהלך אותה תקופה אורח חיים תקין; מצבים בהם התקיימו שיקולי שיקום מיוחדים כשהמבקשים היו נתונים בהליך שיקומי שבית המשפט לא ראה לנכון לקטוע אותו; מצבים בהם היה מדובר במבקשים שהרקע האישי והמשפחתי שלהם היה קשה במיוחד ושמאסרם עלול היה לגרום לשבר משפחתי ואישי לא קל; או מצבים בהם המסכת הראייתית היתה ייחודית, מה שהשליך גם על סיכויי הערעור (כגון הרשעה שהתבססה על עדות מתלוננת בעל מוגבלות שכלית). עוד נמצאו באותן החלטות מקרים בהם עיכוב הביצוע היה מוצדק כדי שלא תיווצר אפליה בין נאשמים שונים, או מקרים בהם היה מדובר באדם שחווה טרגדיה אישית עובר למועד בו היה אמור להחל בריצוי העונש.

6. נוכח כל האמור מצאתי שאין בידי להיעתר לבקשה. עם זאת, וכדי לאפשר למבקש להיערך לריצוי העונש, אני קובע את מועד התייצבותו ליום 23.4.2014. במועד זה על המבקש להתייצב בימ"ר ניצן עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות. המבקש יתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף מיון של שב"ס בטל' 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, א' בניסן התשע"ד (1.4.2014).

שׁוֹפֵט
